

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ
București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

HOTĂRÂREA 169
din data de 20.04.2011

Dosar nr.: 391/2010

Petiția nr.: 8261/19.10.2010

Petent: F M

Reclamat: Consiliul Superior al Magistraturii

Obiect: prevederi discriminatorii ale legii 303/2004

I. Numele, domiciliul sau reședința părților.

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului

I.1.1. F M cu domiciliul ales în

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

I.2.1. Consiliul Superior al Magistraturii cu domiciliul ales în București, Calea Plevnei, nr.141B, sect.6.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare.

2.1. Petenta se consideră discriminată, deoarece reclamatul nu îi recunoaște gradul profesional corespunzător datelor din carnetul de muncă.

III. Procedura de citare.

3.1. Părțile au fost citate prin adresele nr.8560/27.10.2010 respectiv 8561/27.10.2010.

3.2. La termenul de audieri din data de 18.11.2010, părțile au fost absente.

IV. Susținerile părților.

Susținerile petentei.

1. Petenta solicită constatarea existenței unei discriminări directe, raportat la cazul ei, în ce privește prevederile legislative, respectiv art.43 alin.1 și art.65 alin.6 din legea 303/2004, față de prevederile art.33 alin. 5 și 6, din același act normative, în prezent abrogate, care prevăd că "judecătorul sau personalul

eliberat din funcție din motive neimputabile, își păstrează gradul profesional în ierarhia instanțelor sau parchetelor”.

2. Petenta, fost procuror, a fost eliberată din funcție prin demisie, în data de 28.05.1996.

3. Prin decretul Președintelui României din 13.04.2006, petenta este numită judecător la judecătoria Băilești.

4. În 2007 solicită recunoașterea gradului profesional corespunzător, iar în data de 19.04.2007 i-a fost admisă cererea de recunoaștere a gradului profesional de judecător de tribunal, prin Hotărârea nr.275 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, conform art.33 alin 5 și 6 din legea 303/2004, texte de lege care în prezent sunt abrogate.

5. În data de 23.09.2009 petenta formulează o nouă cerere, către Consiliul Superior al Magistraturii, prin care solicită recunoașterea gradului profesional de judecător de Curte de Apel, considerând că potrivit legii 52/1991, legea cu privire la salarizarea personalului din organele puterii judecatorești, și potrivit sistemului de promovare la momentul respectiv, a dobândit acest grad profesional, potrivit Ordinului nr.393/10.04.1996, emis de către Procurorul General al României.

6. Prin hotărârea nr.1771/2009, Consiliul Superior al Magistraturii a respins cererea, având în vedere faptul că art.10 din legea 52/1991 care reglementează salarizarea personalului din cadrul organelor judecătorești, prevedea avansarea personalului de specialitate în grade sau trepte profesionale, prin examen, în funcție de vechimea minimă în specialitate, competență profesională și rezultatele obținute. Împotriva acestei hotărâri, petenta a formulat recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție, respins prin Decizia nr.1399/11.03.2010.

7. Petenta consideră că refuzându-se aplicarea unor texte exprese de lege, prin folosirea unor subterfugii scoase din alte norme marginale, nepertinente, poate fi considerată o „fraudă de lege clasică”, în condițiile în care singura formă de promovare, la data ieșirii din sistem, era examenul de grad profesional, instituit de legea salarizării nr.52/1992.

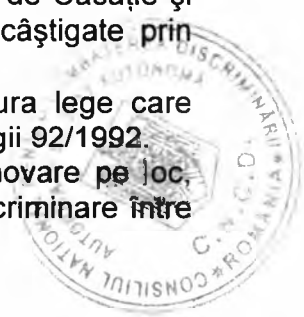
8. Petenta solicită constatarea faptelor prezentate ca fiind „tratament diferențial” din perspectiva principiului egalității și al nediscriminării, și recomandarea către Ministerul Justiției și Consiliul Superior al Magistraturii în sensul întreprinderii măsurilor necesare pentru eliminarea acesteia.

9. Prin adresa nr.9820/07.12.2010, petenta depune **concluzii scrise** prin care consideră că există o discriminare directă constatată prin hotărârea nr.1771/15.10.2009 a Consiliului Superior al Magistraturii și menținută prin respingerea recursului de către Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr.1399/11.03.2010.

10. Astfel, petenta consideră că motivarea deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție cuprinde elemente de discriminare privitoare la drepturi câștigate prin examen, în cariera profesională a acesteia.

11. Petenta consideră că art.10 din legea 52/1991 era singura lege care stabilea gradul profesional al magistraților, chiar și după apariția legii 92/1992.

12. Petenta susține că situația ei poate fi asimilată cu o promovare **pe loc**, lucru care nu se recunoaște și tocmai în acest aspect există discriminare **între**

acesta și cei care au promovat examenul pentru Curtea de Apel, fără a avea loc disponibil în cadrul acestei instanțe, beneficiind doar de salarizare, până în momentul în care au fost create locuri noi.

13. Petenta consideră că este nedrept ca texte de lege abrogate să îi înlăture un drept și să o defavorizeze în raport cu colegii mai tineri, care beneficiază de salarizare superioară atribuțiilor, în fapt funcționând, și după promovarea examenului, pe posturi din cadrul unor instanțe inferioare.

Sușinerile părții reclamate.

1. **Reclamatul** consideră că sușinerile petentei sunt neîntemeiate, în cauza de față nefiind incidente dispozițiile O.G. 137/2000, acesta neocupând o funcție de procuror la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel.

2. Legea 52/1991 cu privire la salarizarea personalului din organele puterii judecătorești, a reglementat modalitatea de salarizare a personalului din cadrul organelor puterii judecătorești, salarizare care s-a făcut în raport cu rolul, importanța și răspunderea ce revine în exercitarea fiecărei funcții.

3. Astfel, având în vedere legea mai sus menționată, reclamatul consideră că dobândirea **gradului profesional I** nu atrage dreptul judecătorului sau procurorului de a funcționa la un parchet ierarhic superior, ci doar creșterea cuantumului salariului de bază.

4. În același sens sunt și dispozițiile art.21 ale aceluiași act normativ, conform căreia încadrarea judecătorilor la judecătorii și tribunale, a procurorilor, notarilor, experților criminaliști și executorilor judecătorești se realizează prin ordin al ministrului justiției și, după caz, al procurorului general, iar al celuilalt personal de specialitate din unitățile de justiție, procuratură și notariate, de către președintele tribunalului, de procurorul șef al procuraturii județene sau a municipiului București, respectiv de notarul șef al notariatului județean sau al municipiului București, în condițiile acestei legi și ale legilor de organizare.

5. Reclamatul pune în vedere faptul că, atunci când a vizat „promovarea” în funcție, la nivel superior, legiuitorul a utilizat sintagme precum „alegerea sau desemnarea judecătorilor într-una din funcțiile judecătorești superioare aceleia de judecător de judecătorie” sau „numirea, transferare, avansarea și încetarea funcției de procuror”.

6. În acest sens, reclamatul apreciază că avansarea prin examen, în condițiile art.10 din legea nr.52/1991, nu își găsește echivalentul în instituția promovării în funcții superioare de execuție la tribunale, curți de apel și parchetele de pe lângă aceste instanțe, respectiv dobândirea gradului profesional I nu atrăgea dreptul de a funcționa la o instanță sau un parchet ierarhic superior, ci doar creșterea cuantumului salariului de bază.

7. Astfel, reclamatul consideră că, față de prezenta cauză, nu sunt incidente dispozițiile O.G. 137/2000.

V. Motivele de fapt și de drept.

1. În fapt, **Colegiul Director** al Consiliului Național pentru **Combaterea Discriminării (CNCD)**, reține că prezenta cauză pune în discuție o problemă de interpretare a legii, raportat la situația prezentată în petiția introductivă de

procedură în fața CNCD, în sensul în care se consideră că reclamatul din prezenta cauză, interpretează și aplică, în mod discriminatoriu, dispozițiile legale ce privesc promovarea în funcție, în cadrul sistemului instanțelor de judecată.

2. În drept, Colegiul Director reține dispozițiile **Convenției Europene a Drepturilor Omului**, care la **art.14** dispune că *"Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție, trebuie să fie asigurată fără nici un fel de deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație."*

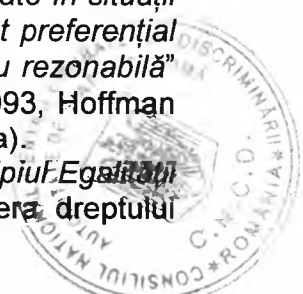
3. **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, care la **art.1** dispune interzicerea generală a discriminării, respectiv **paragraful 1** *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici un fel de discriminare bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație"* și **paragraful 2** *"Nimeni nu va fi discriminat de o autoritate publică, pe baza oricăruia dintre motivele menționate la paragraful 1"*.

4. Conform definiției discriminării, dată de O.G. 137/2000 care la art.2 alin.1 prezintă **condițiile generale ale faptelor de discriminare**, putem considera o faptă ca fiind discriminatorie, dacă suntem în prezența unei *diferențe, bazată pe un criteriu, ce aduce atingere unui drept prevăzut de normele legale interne și internaționale, fără să existe o justificare obiectivă în ce privește respectiva diferențiere.*

5. Astfel, o faptă poate fi considerată discriminatorie, dacă aduce atingere unui drept, oricare dintre cele prevăzute și garantate de tratatele internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională, **dupa cum dispune și O.G. 137/2000, care la art.1 alin.2** prevede că *"Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării, sunt garantate în special în exercitarea următoarelor drepturi:"*; **art.2 alin.1** *"..... restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege,"*, precum și **Protocolul nr.12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.1 alin.1** *"Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege,"*.

6. Analizând faptele expuse în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care legat de **art.14** din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se **induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă, *"trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă"* (vezi CEDO, 18.02.1991, Fredin vs. Suedia, paragraf 60; 23.06.1993, Hoffman vs. Austria, paragraf 31; 28.09.1995 Spadea și Scalabrino vs. Italia).

7. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat **principiul Egalității** ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului

comunitar, principiul egalității **exclde ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv** (vezi Sermide Spa vs. Cassa Conguaglio Zuchero and Others, cauza 106/83, 1984 ECR 4209, paragraf 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Sinetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) vs. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01, Jippes and others 2001 ECR I-5689, parag.129).

8. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art.2 alin.1 din O.G. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite, cumulativ, elementele constitutive ale art..2. Pentru a ne afla în domeniul de aplicare al art.2 alin.1, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute la articolul în cauză, deasemenea trebuind să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit, datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat mai sus. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folositei sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

9. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile, sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicat (22.10.1996 Stubbings et autres vs. Royaume-Uni, parag.75).

10. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul unei petiții este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează, în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în primă instanță, elementele art.2 din ordonanță, cuprins în Capitolul I – Principii și definiții, și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II – Dispoziții Speciale, secțiunea I-VI din Ordonanță.

11. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 din Ordonanță, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentei, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței ori exercitării, în

condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

12. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art.2 din ordonanță, comportamentul în speța atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor de contravenționale prevăzute și sancționate de O.G.137/2000.

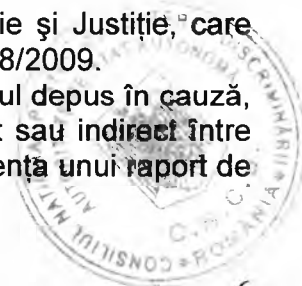
13. Colegiul reiterează că un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant, în circumstanțe similare sau comparabile. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu: origine rasială sau etnică, religie, etc). Din acest punct de vedere discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării.

14. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în art.2 al O.G. 137/2000, republicată, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, „pe bază de...”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (*tratamentul diferențiat*) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (*origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, etc.*) invocat de către reclamant (**petent**), constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată pârâtului (**reclamatului**).

15. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul **discriminării indirecte**, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.3 din O.G. 137/2000, republicată, cu precizarea că raportul de cauzalitate este indirect, și cu atât mai mult în cazul hărțuirii, așa cum este reglementată în art.2 alin.5 al ordonanței mai sus menționate. În cazul hărțuirii, raportul de cauzalitate este direct, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiutor, în speța „*comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convongeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv.*”

16. În același sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, care prin decizia civilă nr.1530/2009, precum și decizia civilă nr.2758/2009.

17. Astfel, Colegiul trebuie să analizeze, din întreg probatoriu depus în cauză, măsura în care poate fi reținut un raport de cauzalitate direct sau indirect între faptele imputate și un eventual criteriu invocat, respectiv existența unui raport de

analogie sau comparabilitate între persoane în privința cărora s-a indus un tratament mai puțin favorabil.

18. În cauza *Coleman vs. Attridge Law, Steve Law*, cât și în cauza *Centrum Voor Gelijkheid van Kansen en Voor Racismebestrijding vs. Firma Feryn NV*, Curtea Europeană de Justiție a arătat că, **potrivit principiului inversării sarcinii probei**, revine reclamantului (nă petentului) sarcina de a stabili, în fața instanței naționale, o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe pe baza unuia dintre criteriile interzise. Adaptarea normelor privind sarcina probei se impune de îndată ce există o prezumție de discriminare. În cazul în care reclamantul ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe împotriva sa, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină pârâților din acțiunea principală, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, pârâții ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe unul din motivele interzise (a se vedea Curtea Europeană de Justiție, cauza *S. Coleman* ECJ, C-303/06, hotărârea din 17 iulie 2008, cauza *Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding vs. Firma Feryn NV*, C-54/07, hotărârea din 10 iulie 2008). În mod similar, potrivit art.20 alin.6 din O.G. 137/2000, republicată, „*Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea, îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare*”

19. Cât privește tratamentul presupus discriminatoriu raportat la obiectul prezentei cauze, reținem faptul că, prin dispozițiile O.G. 137/2000, **Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării**, potrivit art.16, este „*autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte*”. Deasemenea, CNCD este, potrivit art.18 alin.1 din aceeași ordonanță, „**responsabil** cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi” și în conformitate cu art.19 alin.1, care specifică competențele CNCD, „*Consiliul își exercită atribuțiile în următoarele domenii: a) prevenirea faptelor de discriminare; b) medierea faptelor de discriminare; c) investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare; d) monitorizarea cazurilor de discriminare; e) acordarea de asistență de specialitate victimelor discriminării*”. Deasemenea, potrivit art.27 alin.1, din același act normativ, „*Persoana care se considera discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxa judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului*”.

20. Astfel, reținem că, raportându-ne la prevederile Ordonanței de Guvern nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare,

cu modificările și completările ulterioare, republicată, acestea constituie cadrul general al reglementării discriminării în legislația românească, sub aspectul materiei și a răspunderii juridice, aflându-ne în domeniul regimului juridic contravențional, respectiv al răspunderii contravenționale.

21. Deducem în acest sens că CNCD, organ administrativ-juridictional, cu competență limitată la a constata stările de discriminare prin emiterea unei hotărâri și, eventual, stabilirea unei sancțiuni contravenționale, nu are competența materială de a se pronunța asupra modalității de interpretare și aplicare a legii. Mai mult, competența în acest sens, aparține exclusiv sistemului judiciar din România, conform Legii nr. 303/2004 privind organizarea judiciară, republicată.

22. Raportat la principiile în materia egalității și a non-discriminării, statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Curtea Europeană de Justiție, Curtea Constituțională a României și la obiectul petiției deduse soluționării, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001**, prin care Curtea Constituțională constată *"în deplină concordanță Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.16 pct.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (ratificată de România prin legea nr.30/1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în Cap. VI, intitulat Autoritatea Judecătorească, principiile organizării și înfaptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfaptuiește prin Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, compuse din judecători independenți care se supun numai legii..... În scopul garantării independenței prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, **Consiliul Superior al Magistraturii**, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor..... prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor. Pe baza textelor constituționale menționate, **Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.1 din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție (Înalta Curte de Casație și Justiție) și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfașurării de activități de jurisdicție, de către alte structuri sau persoane ori instituții private.** Curtea reține, deasemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întru-cât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.2/Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.*

23. În sensul celor mai sus expuse, cât privește **cat privește obiectul prezentei petiții**, reținem că CNCD este organ administrativ-juridictional și nu instanță judecătorească, pentru a putea cenzura aspectele de legalitate sau ilegalitate ale actelor emise de către CSM.

24. În acest sens, dacă prezumtiv Consiliul NCD ar analiza modalitatea de interpretare a CSM, ar trebui ca acesta să se substituie CSM-ului, în primul rând, în ce privește analiza justificării modalității de interpretare a termenului în cauză și instanțelor de judecată, în al doilea rând, în ce privește cenzurarea modului de aplicare și interpretare.

25. Față de obiectul petiției, astfel cum acesta este formulat, Colegiul Director al CNCD reține că în cauză **nu pot fi aplicabile dispozițiile O.G. 137/2000** republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nefiind competent a se pronunța asupra aspectelor pe care petenta le pune în vedere, în prezenta cauză.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată;
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte;
4. O copie a hotărârii se va transmite părților:

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

DEZIDERIU GERGELY - Membru

HALLER ISTVAN - Membru

CRISTIAN JURA- Membru

DRAGOȘ TIBERIU NIȚĂ - Membru

IOANA POP- MEMBRU

VASILE ALEXANDRU VASILE - Membru

**Hotarare redactata de: Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul Director
Vasile Daniel – Asistent Colegiul Director**

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

